

JUDr. Milan Chovanec	
19. 06. 2019	
Číslo	Počet strán

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: **SteMar, s.r.o., so sídlom 334 Kysucký Lieskovec 023 34, IČO: 45 403 961**, zastúpeného zástupcom JUDr. Michal Miškovič - advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Palisády 32, 811 06 Bratislava, IČO: 47 255 846, proti žalovanému: **Obec Nesluša, so sídlom 023 41 Nesluša 978, IČO: 00 314 137**, zastúpenému zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom Vojtecha Tvrdeho 17, 010 01 Žilina, IČO: 36 436 640, v konaní **o zaplatenie peňažnej pohľadávky v sume 380.974,98 Eur s príslušenstvom**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/74/2014-659 zo dňa 16.1.2018, takto

r o z h o d o l

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/74/2014-659 zo dňa 16.1.2018 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu (pôvodne pod obchodným menom REaMOSS spol. s r.o.) doručení okresnému súdu dňa 28.08.2013, ktorou žiadal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 380.974,98 Eur spolu s príslušenstvom, na tom skutkovom tvrdení, že dňa 18.7.1996 bola medzi objednávateľom: Školská správa Čadca, IČO: 00 605 409 a zhotoviteľom: REaMOS spol. s r.o., so sídlom Kysucké Nové Mesto, IČO: 31 584 217 uzavretá Zmluva o dielo č. 86/96, predmetom ktorej bolo vykonanie stavebných prác na stavbe „Rekonštrukcia Základnej školy, IS a prístavba telocvične Nesluša“ podľa schválenej projektovej dokumentácie za dohodnutú cenu vo výške 42.669.000,- Sk vrátane DPH. V dôsledku reštrukturalizácie štátnej správy pôsobnosť dovtedajšieho objednávateľa prešla na Obvodný úrad Kysucké Nové Mesto, IČO: 31 777 392, pričom táto zmena na strane objednávateľa bola zmluvne realizovaná uzavretím Dodatku č. 1 z 20.12.1996 ku Zmluve o dielo. Ďalším Dodatkom č. 2 zo dňa 19.7.1999 došlo oproti Zmluve o dielo ku zmene ceny, ktorá bola týmto Dodatkom dohodnutá vo výške 48.947.402,- Sk vrátane DPH. V rámci delimitácie prevzal na strane objednávateľa predmetnú stavbu subjekt Obec Nesluša, o čom bol uzatvorený medzi stranami Dodatok č. 3 s platnosťou 1.7.2002, v ktorom bola tiež dohodnutá zmena ceny diela na 52.772.974,- Sk. Od uzatvorenia Dodatku č. 3 je tým daná pasívna vecná legitímácia žalovaného - Obce Nesluša. Zhotoviteľ diela REaMOS spol. s r.o., Kysucké Nové Mesto Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011 postúpil pohľadávku na spoločnosť REaMOSS spol. s r.o., Kysucký Lieskovec, IČO: 45 403 961, ktorá spoločnosť je aktívne vecne legitímovaná na strane žalobcu. K tejto časti označil žalobca v písomnom vyhotovení žaloby ako dôkazy Zmluvu o dielo č. 86/96 z 18.7.1996, Dodatok č. 1 zo dňa 20.12.1996, Dodatok č. 2 zo dňa 19.7.1999 a Dodatok č. 3 zo dňa 1.7.2002, ako aj Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011.

2. Žalobca ďalej uviedol, že zhotoviteľ vykonal všetky stavebné práce v súlade so Zmluvou o dielo a projektovou dokumentáciou a dielo bolo odovzdané zhotoviteľom a prevzaté objednávateľom preberacím protokolom č. 12009 zo dňa 18.9.2007. Stavebné práce vykonané po začatí výstavby diela v jeho ďalšom priebehu vyúčtoval zhotoviteľ faktúrou č. 172005 z 21.2.2005 vo finančnom objeme 1.141.907,- Sk (37.904,37 Eur), ktorú žalovaný uznal tromi čiastkovými platbami, tak ako sú identifikované v článku II. žaloby. Vzniknutý nedoplatok faktúry č. 172005 predstavuje po jej čiastočnom splatení sumu 10.174,82 Eur. Žalobca (správne malo byť uvedené žalovaný) tento nedoplatok neuhradil pre nedostatok finančných prostriedkov, pričom zmluvné strany sa dohodli, že táto suma bude uhradená zhotoviteľovi potom, ako objednávateľ obdrží finančné prostriedky na uvedenú stavbu z Ministerstva školstva SR. V tejto časti žalobca označil za dôkaz faktúru č. 172005 zo dňa 21.2.2005 a súpis vykonaných prác. Po odovzdaní a prevzatí zhotoviteľ v zmysle záverov preberacieho protokolu vykonával ďalšie čiastkové stavebné práce a celkový objem prác do fakturoval faktúrou č. 10090293 zo dňa 27.10.2009 spolu s DPH v sume 370.800,16 Eur. Uvedenú faktúru neuhradil žalovaný ani sčasti z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. Žalobca uviedol, že pri uzavretí zmluvy o dielo zo dňa 18.7.1996 bol zhotoviteľom ubezpečený, že bude objednávateľovi na finančné náklady spojené so zhotovením diela pridelená finančná dotácia z rozpočtových prostriedkov Ministerstva

školsťva SR, nakoľko išlo o stavebné práce na školských zariadeniach. Uvedené vyplýva aj z Dodatku č. 2 a Dodatku č. 3 ku Zmluve o dielo, kde sa uvádza, že termín dokončenia diela závisí od pridelených finančných prostriedkov z Ministerstva financií SR. Rovnako v priebehu vykonávania diela bol ubezpečený, že predmetná stavba je riadne zaregistrovaná v registri stavieb na Ministerstve školstva SR, čo je zárukou pridelenia dotácie na financovanie výstavby. Žalovaný vynakladal snahu o získanie prostriedkov na úhradu financovania stavby, čo vyplývalo z jeho žiadostí adresovaných Ministerstvu financií a Ministerstvu školstva SR a tiež žiadal vzhľadom na vzniknutú nepriaznivú situáciu cestou Ministerstva školstva nápravu, avšak bezvýsledne. V tejto časti poukázal žalobca na dôkazy: list žalovaného z 3.10.2008, list žalovaného z 13.12.2010, list zhotoviteľa z 10.12.2010 a list zhotoviteľa z 23.5.2011. Žalobca uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 380.974,98 Eur spolu s úrokom z omeškania ročne vo výške 9 % ročne z tejto sumy od 4.11.2009 až do zaplatenia.

3. Žalobca uviedol, že k postúpeniu pohľadávok zo zhotoviteľa na žalobcu došlo v roku 2010. Vo vzťahu k tejto skutočnosti označenej štatutárnym zástupcom žalobcu právny zástupca žalobcu predložil v priebehu konania Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 21.6.2010 uzatvorenú medzi REaMOS, s.r.o., so sídlom Nábřežná 1212, Kysucké Nové Mesto, IČO: 31 584 217 ako postupcom a žalobcom ako postupníkom a uviedol, že tak, ako je z obsahu tejto zmluvy zrejmé, bola uzatvorená medzi označenými stranami dňa 21.6.2010. Pôvodne k žalobnému návrhu žalobcu zo dňa 26.8.2013 podanému osobne na Okresný súd Žilina bola ako dôkaz pôvodným právnym zástupcom predložená príloha označená „Zmluva o postúpení pohľadávky“ zo dňa 8.11.2011 uzatvorená medzi rovnakými subjektmi s rovnakým právnym postavením ako v Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 21.6.2010, avšak zmluva o postúpení pohľadávky v znení predloženom pôvodne k žalobe ako dôkaz v predloženej textácii (s predloženým obsahom) neexistuje a nikdy v tomto znení nebola stranami uzatvorená, nakoľko pri kopírovaní pôvodných príloh k žalobnému návrhu pre právneho zástupcu došlo k omylu, kde k žalobnému návrhu boli ako dôkaz pripojené zmiešané a následne zošité (spojené) strany viacerých draftov/návrhov zmlúv o postúpení pohľadávok, pracovných verzii), ktorá zmluva o postúpení pohľadávky v predloženom znení medzi stranami nikdy nebola uzatvorená (č.l. 403). Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností o správnosti vyššie uvedeného tvrdenia žalobca predložil do spisu overený originál Zmluvy o postúpení pohľadávky z 21.6.2010, v ktorej boli podpisy konajúcich osôb za obidve strany úradne overené. Zmluvou o postúpení pohľadávky z 21.6.2010 boli na obchodnú spoločnosť REaMOSS s.r.o., Kysucký Lieskovec 108, Kysucký Lieskovec, IČO: 45 403 961 v právnom postavení postupníka postúpené pohľadávky voči Mestu Kysucké Nové Mesto vo výške 78.964,82 Eur a voči Obci Nesluša vo výške 380.974,98 Eur.

4. Žalovaný reagoval tvrdiac, že z vyjadrenia samotného žalobcu vyplýva, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 8.11.2011 uzatvorená medzi v nej označenými zmluvnými stranami nebola, s ktorým tvrdením žalobcu žalovaný súhlasil. Označením Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.6.2010 ako zmluvy, ktorá má byť základom aktívnej legitimácie žalobcu, žalobca zmenil podstatným spôsobom rozhodujúcu skutočnosť uvedenú v žalobe, a teda učinil zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP. Vo vzťahu k predloženej Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 21.6.2010 žalobca uviedol, že podľa jeho názoru dátum uvedený na zmluve 21.6.2010 nezodpovedá času skutočného uzatvorenia tejto zmluvy, žalobca sa odvoláva na Zmluvu o postúpení pohľadávok z 21.6.2010 v súvislosti s uplatnením odporovacieho práva JUDr. Radovana Birku, správcu úpadcu REaMOS, spol. s r.o., so sídlom Nábřežná 1212, Kysucké Nové Mesto, IČO: 31 584 217 v konaní Okresného súdu Žilina sp. zn. 19Cbi 8/2015 a chce tým vylúčiť

nemožnosť uplatnenia neúčinnosti právneho úkonu vo vzťahu k pôvodne označovanej Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 8.11.2011.

5. Okresný súd poukázal na to, že uznesením č.k. 19Cb/74/2014-585 zo dňa 25.8.2017 rozhodol, že podstatná zmena rozhodujúcich skutočností tvrdených žalobcom, podľa ktorých: Zmluva o postúpení pohľadávky v znení predloženom pôvodne k žalobe ako dôkaz v predloženej textácii (s predloženým obsahom) neexistuje a nikdy v tomto znení nebola stranami uzatvorená a Zmluvou o postúpení pohľadávky z 21.6.2010 boli na obchodnú spoločnosť REaMOSS, s. r.o., Kysucký Lieskovec 108, 023 34 Kysucký Lieskovec, IČO: 45 403 961 v právnom postavení postupníka postúpené pohľadávky voči Mestu Kysucké Nové Mesto vo výške 78.964,82 Eur a voči Obci Nesluša vo výške 380.974,98 Eur, nie je prípustná.

6. Následne uznesením č.k. 19Cb/74/2014-601 zo dňa 14.11.2017 okresný súd rozhodol, že vstup JUDr. Radovana Birku, správcu úpadcu: REaMOS, spol. s r.o., so sídlom Nábřežná 1212, 024 01 Kysucké Nové Mesto, IČO: 31 584 217, so sídlom správcu Plavisko 7, 034 01 Ružomberok ako intervenienta na strane žalobcu v konaní Okresného súdu Žilina sp. zn. 19Cb/74/2014 nie je prípustný.

7. Okresný súd konštatoval, že s účinkami od 16.4.2013, ako vyplýva z verejne dostupného obchodného registra, došlo na strane žalobcu ku zmene jeho obchodného mena, a to na SteMar, spol. s r.o..

8. Na základe vykonaného dokazovania a z neho zisteného skutkového stavu právne posúdeného za aplikácie Čl. 8, Čl. 15 ods. 1, 2, Čl. 11 ods. 1, § 470 ods. 1, 2, § 140 ods. 2, § 143 ods. 1, § 151 ods. 1, 2, § 191 ods. 1, 2, § 154 CSP v spojení s § 536 ods. 1, 2, § 554 ods. 1, § 387 ods. 1, § 391 ods. 1, § 402, § 405 ods. 1, 2, § 407 ods. 1, 3, § 397 Obchodného zákonníka a § 34, § 37 ods. 1, § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka okresný súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť, z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

9. Okresný súd poukázal na to, že v každom sporovom konaní i bez návrhu, resp. bez konkrétne uplatnených tvrdení strán súd skúma okrem iného i aktívnu a pasívnu vecnú legitímáciu strán. Vo všeobecnej rovine je aktívna vecná legitímácia žalobcu v sporovom konaní spojená s konkrétnou hmotno-právnou úpravou, ktorá je základom pre konštatovanie súdu o naplnení aktívnej vecnej legitímácie.

10. Pokiaľ žalobca vo vzťahu k svojej aktívnej vecnej legitímácii uvádzal v rámci prostriedkov procesného útoku skutkové tvrdenia vymedzujúce konkrétnu zmluvu o postúpení pohľadávok, a to Zmluvu o postúpení pohľadávok uzatvorenú medzi REaMOS, spol. s r.o., Kysucké Nové Mesto, IČO: 31 584 217 ako postupcom a žalobcom pod jeho pôvodným obchodným menom (REaMOSS spol. s r. o.) ako postupníkom dňa 8.11.2011, išlo o vymedzenie rozhodujúcej skutočnosti tvrdenej v žalobe s dopadom na aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní ako hmotno-právneho predpokladu úspešnosti žaloby. V nadväznosti na takéto vymedzenie uvedenej rozhodujúcej skutočnosti tvrdenej žalobcom v žalobe vo vzťahu k otázke aktívnej vecnej legitímácie bolo, podľa okresného súdu, jeho dôkaznou povinnosťou uvedené tvrdenie spoľahlivo preukázať. Ak žalobca k tejto rozhodujúcej skutočnosti až v priebehu konania uviedol jej iné vymedzenie, a to konkrétne odkazom na iný právny úkon - Zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorenú medzi rovnakými subjektmi v rovnakom statuse ich právneho postavenia, avšak zo dňa 21.6.2010 a s iným obsahom, ktorú následne v jej písomnom

vyhotovení v konaní aj predložil, vymedzoval uvedenú rozhodujúcu skutočnosť tvrdenú v žalobe viažucu sa k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní inak, čím učinil zmenu tejto rozhodujúcej skutočnosti (§ 140 ods. 2 CSP). Konkrétne tento dispozitívny úkon žalobca učinil prostredníctvom vyjadrenia sa štatutárneho zástupcu žalobcu Ing. Štefana Mrenku na pojednávaní dňa 18.12.2015 v spojení s podaním právneho zástupcu žalobcu zo dňa 15.2.2016 a s podaním právneho zástupcu žalobcu zo dňa 10.5.2017 (ďalej procesné úkony žalobcu alebo uvedené procesné úkony žalobcu alebo procesný úkon žalobcu), prostredníctvom ktorých procesných úkonov uviedol, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011 v znení predloženom pôvodne k žalobe ako dôkaz v predloženej textácii (s predloženým obsahom) neexistuje a nikdy nebola stranami uzatvorená, nakoľko pri kopírovaní pôvodných príloh k žalobnému návrhu pre právneho zástupcu žalobcu došlo k omylu, kde k žalobnému návrhu boli ako dôkaz pripojené zmiešané a následne zošité (spojené) strany viacerých draftov/návrhov zmlúv o postúpení pohľadávok, pracovných verzii), ktorá zmluva o postúpení pohľadávky v predloženom znení medzi stranami nikdy nebola uzatvorená. Takéto vymedzenie rozhodujúcej skutočnosti, na ktorej bola založená žaloba v otázke aktívnej vecnej legitímácie, podľa okresného súdu vymedzilo predmetnú rozhodujúcu skutočnosť inak, a teda bolo zmenou žaloby v podobe podstatnej zmeny tejto rozhodujúcej skutočnosti tvrdenej v žalobe týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v zmysle úpravy § 140 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že v tomto prípade išlo o dispozitívny úkon žalobcu - zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP a nielen o uvedenie ďalšieho, nového alebo iného skutkového tvrdenia s jeho doložením, resp. preukázaním prostredníctvom predloženia písomného vyhotovenia Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 21.6.2010, vyplývalo ťažiskovo a primárne z väzby obsahu vymedzeného procesného úkonu žalobcu k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, kde, čo okresný súd zdôraznil, žalobca uplatnil svoje právo na zaplatenie peňažnej pohľadávky, ktorú mal nadobudnúť, a teda sa stať subjektom tohto hmotného práva na jej zaplatenie práve na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky z 21.6.2010, teda na základe inak vymedzenej - podstatne zmenenej rozhodujúcej skutočnosti uvedenej v žalobe, v ktorej žalobe svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzoval od Zmluvy o postúpení pohľadávky z 8.11.2011. Priorita posudzovania uvedených procesných úkonov žalobcu podľa ich obsahu nezávisle na žalobcom vyjadrenej vôli (a to výslovne žalobcom vyjadrenej vôli) v tom smere, že zmenu žaloby učiniť nemienil, ako aj ostatné východiská a ich právne posúdenie a z toho vyvedené závery vo vzťahu k aplikácii § 140 ods. 2 CSP na uvedený procesný úkon žalobcu okresný súd podrobne zdôvodnil vo svojom uznesení č.k. 19Cb/74/2014-585 zo dňa 25.8.2017, a na ktoré odôvodnenie v celom rozsahu odkázal. Pre odôvodnenie meritórneho rozsudku však považoval v tejto časti za významné zdôrazniť, že na záveroch odôvodnenia rozsudku, ako i podľa odôvodnenia označeného uznesenia a z neho vyúsťujúceho výroku označeného uznesenia nič nezmenila skutočnosť, že právnym titulom pohľadávky, ktorá mala byť predmetom postúpenia podľa Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011 a aj Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 21.6.2010, je právo na zaplatenie ceny za dielo podľa Zmluvy o dielo zo dňa 18.7.1996 č. 86/96, a to ťažiskovo práve vzhľadom na väzbu obsahu uvedeného procesného úkonu žalobcu - zmeny žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP na aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní. Na základe rozhodnutia okresného súdu podľa uznesenia č.k. 19Cb/74/2014-585 bola aktívna vecná legitímácia žalobcu vymedzená skutkovým tvrdením žalobcu viažucim sa k Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011.

11. Okresný súd uviedol, že vôľa konajúceho subjektu právneho úkonu je vo všeobecnej rovine náležitosťou právneho úkonu, ktorá skutočnosť vyplýva zo samotnej definície inštitútu právneho úkonu podľa § 34 Občianskeho zákonníka. Vôľa konajúceho subjektu musí byť daná,

čo znamená, že musí existovať v čase realizácie právneho úkonu. V nadväznosti na to len u takto existujúcej a prejavenej vôle potom možno posudzovať, či prípadne existovali vady prejavenej vôle s dopadom na platnosť právneho úkonu. Ak samotná vôľa konajúceho subjektu úplne absentuje, o právnom úkone vôbec nie je možné hovoriť, právny úkon pri neexistencii vôle neexistuje.

12. Pri postupe podľa ust. § 191 CSP považoval okresný súd za nevyhnutné prihliadať na odôvodnenie procesného úkonu žalobcu - návrhu na zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP, z ktorého vyplývalo vymedzenie skutočnosti učinenej žalobcom, podľa ktorej Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011 medzi zmluvnými stranami vôbec, nikdy v textácii ako bola predložená pôvodne ako príloha žaloby, uzatvorená nebola a jej písomné vyhotovenie s takým obsahom, ako vyplýva z listinného dôkazu na č.l. 18, 19 spisu bolo výsledkom omylu pri kopírovaní pôvodných príloh k žalobe pre právneho zástupcu žalobcu, kde k žalobe boli ako dôkaz pripojené zmiešané a následne zošité (spojené strany viacerých draftov/návrhov zmlúv o postúpení pohľadávky, pracovných verzí). Z uvedeného vyplýval záver o absencii vôle ťažiskovo na strane postupníka - žalobcu Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011 vôbec uzatvoriť. Rovnako z uvedeného vyplývala tvrdená absencia takejto vôle i na strane postupcu. V tejto súvislosti okresný súd zdôraznil, že právny úkon zmluvy o postúpení pohľadávky má v zmysle právnej úpravy vyplývajúcej z ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinnú písomnú formu. Rovnako tiež konštatoval, že uvedené odôvodnenie procesného úkonu žalobcu - jeho návrhu na zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP zostalo výlučne v rovine tvrdenia, ktoré síce žalovaný v konaní nerozporoval, avšak len na základe ktorého tvrdenia nebolo možné bez ďalšieho z uvedeného vyvodiť záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 21.6.2010, a to ťažiskovo vzhľadom na uznesenie č.k. 19Cb/74/2014-585, ktorým nebola pripustená žalobcom navrhovaná podstatná zmena rozhodujúcej skutočnosti tvrdenej v žalobe, viažucej sa k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. V nadväznosti na to, po rozhodnutí okresného súdu uznesením č.k. 19Cb/74/2014-585, nebol vytvorený priestor pre záver o založení aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 21.6.2010. Vzhľadom na absenciu samotnej vôle žalobcu ako postupníka Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011 uzavrieť, nemohli ani nastať účinky tohto právneho úkonu v podobe postúpenia žalovanej pohľadávky, pretože tento právny úkon bolo nevyhnutné zhodnotiť ako absolútne neplatný právny úkon. Vo väzbe na to nemohol byť záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v tomto konaní založený Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011, čím bolo nevyhnutné skonštatovať nedôvodnosť žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a primárne z tohto dôvodu bolo nevyhnutné rozhodnúť o zamietnutí žaloby.

13. Okresný súd zdôraznil odkaz na odôvodnenie uznesenia č.k. 19Cb/74/2014-585 čo do východísk, vyhodnotenia a záverov, vrátane odôvodnenia samotného nepripustenia zmeny žaloby podľa § 140 ods. 2, § 143 ods. 1 CSP, a to zohľadniac výsledky vykonaného dokazovania v rozsahu dôkazov vykonaných na návrh strán, ťažiskovo na návrh žalovaného vo vzťahu k Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011 dopytom na Obec Kysucký Lieskovec a oboznámením reakcie tohto subjektu na žiadosť okresného súdu podľa č.l. 325 ako vyplývalo z č.l. 329 a nasledujúce (Obec Kysucký Lieskovec listom zo dňa 30.10.2015 okresnému súdu na dožiadanie oznámila, že v knihe osvedčovania podpisov v záznamoch z 18.11.2011 sa osvedčenie pod menom Štefan Mrenka, r.č. 300317/818 a Marcel Mrenka, r.č. 900201/7849 nenachádza a pod č. 534/2011 zo dňa 6.6.2011 a č. 537/2011 zo dňa 7.6.2011 nie je osvedčovanie Štefana

Mrenku a Marcela Mrenku, v nadväznosti na čo z uvedených dôvodov sa ani v pokladničnej knihe nenachádza doklad o zaplatení poplatku za overenie) a dopytom na VB LEASING SK, spol. s r.o. a reakciou tohto subjektu podľa čl. 427 (subjekt VB LEASING SK, spol. s r.o., Bratislava oznámil listom z 29.3.2016, že neeviduje oznámenie o postúpení pohľadávky podľa Zmluvy o postúpení pohľadávky z 8.11.2011) na jednej strane a okruh dôkazných návrhov vznesených žalovaným vo vzťahu ku Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 21.6.2010, ktoré učinil žalovaný cestou právneho zástupcu v jeho podaní označenom ako Vyjadrenie vo veci samej a nesúhlas so zmenou žaloby z 25.5.2017 (č.l. 581) na druhej strane.

14. V skutkovej rovine považoval okresný súd za dôležité poukázať na skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, a ktoré podporne pristúpili k záveru o neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011, a to na skutočnosť označenia predmetu postúpenia podľa článku 2 bod 2.1.3 Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011, kde je odkaz na konanie Okresného súdu Bratislava sp. zn. 31Cb 52/2012, teda na konanie z roku 2012, čo je v zrejmom rozpore s momentom platnosti a účinnosti predmetnej zmluvy podľa článku 7 bod 7.5 dňom 8.11.2011, ďalej na reakcie dožiadaného subjektu Obce Kysucký Lieskovec vo vzťahu k údajom o osvedčení podpisov zmluvných strán na Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011, na skutočnosť spojenú s časovým momentom podania žaloby vo veci sp. zn. 19Cbi 8/2015 okresnému súdu dňom 14.7.2015 s predmetom určenia neúčinnosti právneho úkonu Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011 správcom konkurznej podstaty postupcu, ktorý šetrením v evidencii postupcu zistil existenciu výlučne Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 8.11.2011 pri absencii akejkoľvek zmienky o Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 21.6.2010 a konečne i na porovnanie samotného obsahu písomného vyhotovenia článku 2 oboch zmlúv o postúpení pohľadávky, ktorá obsahová rozdielnosť týchto článkov zjavne nemohla byť výsledkom len omylu pri kopírovaní a následnom spájaní jednotlivých listov zmlúv o postúpení pohľadávky zohľadniac dátumy ich platnosti a účinnosti. Súhrn týchto preukázaných skutkových okolností po ich vyhodnotení podľa § 191 ods. 1 CSP viedol okresný súd k záveru, podľa ktorého tieto len podporne pristúpili ku konštatovaniu o nepreukázaní aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tomto konaní, ktorá skutočnosť musela nevyhnutne viesť k zamietnutiu žaloby.

15. Pri zohľadnení tohto primárneho argumentu zamietnutia žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu okresný súd len podporne uviedol svoje závery založené na vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania v otázke pasívnej vecnej legitimácie, v otázke hodnotenia vznesenej námietky premlčania a v otázke preukázania samotného vzniku práva na zaplatenie ceny za dielo splnením zmluvnej povinnosti zhotoviteľa riadne ukončiť a odovzdať dielo objednávateľovi. Okresný súd zdôraznil, že tieto závery sú zhodnotením vykonaného dokazovania v tejto veci, v rámci ktorého nebola primárne spoľahlivo preukázaná aktívna vecná legitimácia žalobcu, a teda tieto závery by sa v celom ich obsahu uplatnili za stavu preukázania aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, čo však v tomto konaní naplnené nebolo.

16. Námietku nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného vznesenú žalovaným zhodnotil okresný súd ako nedôvodnú. Zmluvu o dielo zo dňa 18.7.1996 uzatvoril ako objednávateľ subjekt Školská správa Čadca, IČO: 00 605 409, a to ako subjekt orgánu štátnej správy v školstve podľa § 2 písm. b) zákona č. 542/1990 Zb. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve v znení platnom a účinnom od 1.1.1991 do 23.7.1996. Podľa § 12 písm. f), § 13 písm. f) zákona č. 222/1996 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy (v znení platnom a účinnom od 24.7.1996) sa právnym nástupcom subjektu označeného objednávateľa stal subjekt

Okresný úrad Kysucké Nové Mesto a následne podľa § 2 písm. b) zákona č. 542/1990 Zb. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve v znení platnom a účinnom od 24.7.1996 do 30.6.2002 a § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 542/1990 Zb. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve v znení platnom a účinnom od 1.7.2002 do 1.1.2004 sa právnym nástupcom Okresného úradu Kysucké Nové Mesto stal subjekt žalovaného. Právne nástupníctvo žalovaného po subjekte objednávateľa, ktorý uzatvoril predmetnú zmluvu o dielo, vyplývalo priamo z uvedenej právnej úpravy, a preto vyhodnotil okresný súd ako irelevantné námietky žalovaného vo vzťahu k Dodatku č. 3 ku zmluve o dielo na čl. 15 spisu. Podporne v tejto časti okresný súd zdôraznil, že zmluvný typ zmluvy o dielo, a teda aj samotná Zmluva o dielo zo dňa 18.7.1996 č. 86/96 nevyžadovala pre svoju platnosť písomnú formu ako náležitosť vyplývajúcu z hmotno-právnej úpravy. Vo väzbe na to absencia dátumu uzatvorenia Dodatku č. 3 a nepresné označenie objednávateľa v záhlaví tohto Dodatku č. 3 nezaložili jeho absolútnu neplatnosť. Dojednanie obsiahnuté v článku 8 bod 8.2 Zmluvy o dielo č. 86/96 z 18.7.1996 o požiadavke písomnej formy vo vzťahu k dodatkom ku tejto zmluve o dielo, mohlo byť podľa okresného súdu hmotno-právnym základom výlučne pre vznesenie námietky relatívnej neplatnosti z dôvodu nedodržania takto zmluvne dojednanej písomnej formy, ktorá námietka však v konaní výslovne vznesená nebola.

17. Pokiaľ išlo o právo na zaplatenie ceny za dielo, ktorá bola v sume 370.800,16 Eur vyúčtovaná faktúrou č. 10090293 splatnou 3.11.2009, vyhodnocoval by okresný súd vznesenú námietku premlčania práva na zaplatenie ceny za dielo v uvedenom rozsahu za predpokladu splnenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čo v tomto konaní naplnené nebolo, s dôrazom na skutočnosť, že k momentu meritórneho rozhodnutia vo veci nebol žalobcom, ktorého v tomto smere ťažila dôkazná povinnosť, spoľahlivo a jednoznačne preukázaný samotný vznik práva na zaplatenie ceny za dielo vo výške fakturovanej ceny za dielo. Nakoľko ku premlčaniu práva v prípade práva na zaplatenie peňažnej pohľadávky môže dôjsť len vo vzťahu ku pohľadávke konkretizovanej nielen právnym základom, ale aj jej konkrétnou výškou, hodnotil by okresný súd vznesenú námietku premlčania pri zohľadnení tejto skutočnosti so záverom, v zmysle ktorého právo žalobcu, ktoré nie je dostatočne a spoľahlivo preukázané čo do uplatnenia výšky, v uplatnenej výške nevzniklo a v nadväznosti na to nemohlo ani podliehať premlčaniu. Žalobu v časti o zaplatenie ceny za dielo v sume 370.800,16 Eur vyúčtovanej podľa faktúry č. 10090293 by preto okresný súd z tohto dôvodu pri preukázaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vo vzťahu k tomuto právu, čo v prejednávanej veci naplnené nebolo, zamietol.

18. K tejto časti okresný súd ďalej uviedol, že prípadné porušenie povinností zmluvných strán Zmluvy o dielo č. 86/96 zo dňa 18.7.1996, respektíve právneho nástupcu objednávateľa vyplývajúce im zo špeciálnej právnej úpravy či už Zákona o účtovníctve alebo Zákona o DPH tak, ako to tvrdil žalovaný, a to vo vzťahu k úkonom fakturácie a lehotám na realizáciu týchto úkonov, by hodnotil ako irelevantné. Ťažiskovo by vychádzal z dojednaného spôsobu uplatnenia ceny za dielo, ako vyplývalo z článku 6 bodu 6.2 zmluvy o dielo, ktorý vystavením faktúry č. 10090293 dodržaný bol a pri zohľadnení skutočnosti, podľa ktorej táto faktúra sa i nesporne dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Z vyjadrenia samotného štatutárneho zástupcu žalobcu na pojednávaní 18.12.2015 (č.l. 348) však jednoznačne a zásadne vyplývalo, že dielo realizované na základe Zmluvy o dielo zo dňa 18.7.1996 bolo vykonané v rozsahu, ktorý umožňoval kolaudáciu a užívanie stavby a nie v rozsahu, ktorý by zodpovedal dojednaniu podľa zmluvy o dielo. Pri takomto vyjadrení samotného štatutárneho zástupcu žalobcu nebolo možné dôvodnosť výšky zvyšku záväzku žalovaného z titulu ceny za dielo vyúčtovanej faktúrou č. 10090293

vyvodzovať len zo skutočnosti dojednaní ceny za dielo vo výške 52.772.974,- Sk, pri zohľadnení realizovaných úhrad a preukázanej dôvodnosti fakturácie ceny za dielo podľa faktúry č. 172005 v spojení s obsahom Odovzdávacieho a preberacieho protokolu zo dňa 18.9.2007, stavebným denníkom (ktorý stavebný denník samotný rozsah a druh plnenia zhotoviteľa vo vzťahu ku faktúre č. 10090293 nepreukázal). Rovnaký záver uviedol okresný súd vo vzťahu k listom žalovaného z 3.10.2008 a z 13.12.2010 na č.l. 51 a 52 spisu adresovaných Ministerstvu školstva SR, ktoré nekonkretizovali vo svojom obsahu samotnú výšku záväzku žalovaného. Vychádzajúc z vyhodnotenia vykonaného dokazovania by preto okresný súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 370.800,16 Eur vyúčtovanej ako cena za dielo podľa faktúry č. 10090293, za predpokladu preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čo v tomto konaní však naplnené nebolo, zamietol z dôvodu nepreukázania vzniku práva žalobcu na zaplatenie v tejto sume uplatnenej výšky žalovanej pohľadávky.

19. Vo vzťahu k cene za dielo vyúčtovanej v súlade s dohodnutým spôsobom uplatnenia ceny za dielo podľa článku 6 bod 6.2 Zmluvy o dielo na základe faktúry č. 172005 splatnej 7.3.2005 by bolo podľa okresného súdu, za predpokladu preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, čo v konaní naplnené nebolo a viedlo tým ku zamietnutiu celej žaloby, potrebné zohľadniť nesporne preukázané čiastočné úhrady. S realizáciou týchto úhrad, s ktorými objednávateľ súčasne neučinil úkon, ktorým by spochybňoval alebo rozporoval zvyšok záväzku z titulu ceny za dielo vyúčtovanej faktúrou č. 172005, sú spojené právne dôsledky vyplývajúce z hmotno-právnej úpravy podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, teda účinky uznania zvyšku záväzku. Posledná čiastočná úhrada predmetnej faktúry bola realizovaná vo výške 8.000 Eur dňa 28.9.2007 ako vyplývalo z č.l. 290 spisu a odo dňa nasledujúceho, teda od 29.9.2007 začala plynúť nová štvorročná premlčacia doba podľa § 407 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka a táto by uplynula 29.9.2011. Pokiaľ žalovaný namietal uplatnenie ceny za dielo vyúčtovanej faktúrou č. 172005 až v dôvodoch odporu proti platobnému rozkazu v pomeroch tohto sporového konania tvrdiac duplicitnú fakturáciu už predtým fakturovaných a uhradených položiek a na tomto tvrdení zotrval i po 1.7.2016, teda za účinnosti CSP, tak okresný súd poukázal na úpravu podľa § 151 ods. 2 CSP v spojení s úpravou § 470 ods. 1, 2 CSP, v nadväznosti na ktorú bolo dôkaznou povinnosťou žalovaného uvedené tvrdenie preukázať, čo však neučinil. Právo na zaplatenie ceny za dielo v rozsahu jeho zostatku vyúčtovaného faktúrou č. 172005 by preto okresný súd za predpokladu preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu hodnotil ako preukázané čo do základu i čo do výšky. Pokiaľ išlo o samotnú námietku premlčania vo vzťahu k tomuto právu vznesenú žalovaným, musel by okresný súd zohľadniť skutočnosť vyplývajúcu z pripojeného spisu sp. zn. 11Rob 319/2011, v ktorom konaní žalobca rovnaké právo uplatnil žalobou pred súdom pred uplynutím premlčacej doby, a to dňom 8.7.2011, s ktorým úkonom sú spojené právne dôsledky vyplývajúce z úpravy § 402 Obchodného zákonníka a vzhľadom na skončenie konania sp. zn. 11Rob 319/2011 procesným rozhodnutím (uznesením o zastavení konania právoplatným dňa 5.8.2013, ako vyplývalo z uznesenia Krajského súdu Žilina č.k. 14Cob/86/2013-143) i účinky § 405 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka. Na základe toho premlčacia doba práva žalobcu na zaplatenie ceny za dielo vyúčtovanej faktúrou č. 172005 by uplynula dňa 5.8.2014. Pri začatí konania v prejednávanej veci sp. zn. 19Cb 74/2014 dňom 28.8.2013 (č.l. 1) by za predpokladu preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, čo však naplnené nebolo a viedlo ku zamietnutiu žaloby v celom rozsahu, bolo nevyhnutné vyhodnotiť vznesenú námietku premlčania práva na zaplatenie ceny za dielo v sume 10.174,82 Eur ako nedôvodnú.

20. Okresný súd poukázal na to, že závery podľa odsekov 32., 33., 34. odôvodnenia rozsudku uviedol len podporne pri zdôraznení primárneho dôvodu zamietnutia žaloby v tejto veci na základe skonštatovania nepreukázania aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.

21. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd na základe zohľadnenia obsahu meritórneho rozhodnutia, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Stranou v konaní úspešnou v celom rozsahu bol žalovaný, ktorému podľa § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi ako strane v konaní neúspešnej. O konkrétnej výške nároku na náhradu trov konania žalovaného rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

22. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca prostredníctvom zástupcu z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Mal za to, že označením Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 ako zmluvy, ktorá má byť základom aktívnej legitimácie žalobcu, žalobca nezmenil podstatným spôsobom rozhodujúcu skutočnosť uvedenú v žalobe, a teda neboli dané podmienky na zmenu žaloby podľa ust. § 140 ods. 2 CSP. Podľa žalobcu rozhodujúcou skutočnosťou nebolo predloženie Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 namiesto Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 08.11.2011, nakoľko sa nejedná o iný skutok. Žaloba je založená na rovnakých skutkových tvrdeniach, t.j. na uplatnení nároku na zaplatenie dlžnej sumy a postúpenie pohľadávok nemenilo nič na právnom základe žalobného návrhu o zaplatenie pohľadávok žalobcu z titulu práva na zaplatenie ceny za dielo podľa Zmluvy o dielo zo dňa 18.7.1996, č. 86/96. Žalobca predložením Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 ako ďalšieho dôkazu v konaní neuplatnil iný nárok, ale totožný nárok. Postúpením pohľadávok došlo iba ku zmene veriteľa pohľadávky a právne postavenie dlžníka sa postúpením pohľadávok nezmenilo. Predložením Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 žalobca nezmenil samotný žalobný petit; žalobný návrh na zaplatenie by bol uplatnený rovnako zo strany pôvodného veriteľa, ako aj zo strany nového veriteľa. Žalobca bol názoru, že predložením Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 sa zmenil iba dôkaz preukazujúci tvrdenia žalobcu v žalobe. Jednalo sa o rovnaký právny úkon - úkon postúpenia pohľadávok, t.j. odplatný prevod vlastníckeho práva pôvodného veriteľa na nového veriteľa, t.j. totožný skutok. Rovnako nedošlo ani k právnemu nástupníctvu. Prevod práva na zaplatenie pohľadávky, t.j. práva na zaplatenie ceny za dielo podľa Zmluvy o dielo zo dňa 18.7.1996, č. 86/96 sa udial zmluvným prevodom: Zmluvou o postúpení pohľadávok. K zmene žaloby v zmysle výkladu § 140 ods. 2 CSP nedošlo. Aj z textácie výzvy okresného súdu na pojednávaní dňa 18.12.2015 vyplýva, že považoval Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 za ďalší listinný dôkaz, ktorý je potrebné zabezpečiť za účelom preukázania nároku žalobcu voči žalovanému a nie za zmenu žaloby. Prítomný právny zástupca žalovaného nenamietal proti formulácii konajúceho súdu o zabezpečení Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 ako ďalšieho listinného dôkazu. Pokiaľ by okresný súd považoval predloženie Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 za zmenu pôvodného žalobného návrhu žalobcu, mal v zmysle ust. § 95 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O.s.p., platného a účinného v čase predmetného pojednávania dňa 18.12.2015 na tomto pojednávaní vyjadriť súhlas alebo nesúhlas so zmenou žalobného návrhu, čo neurobil. Z konania okresného súdu a rovnako z konania právneho zástupcu žalovaného na predmetnom pojednávaní je nad akúkoľvek pochybnosť jasné, že doloženie Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 na základe výpovede konateľa žalobcu za zmenu pôvodného žalobného návrhu nepovažovali, ale iba za doloženie ďalšieho

listinného dôkazu v konaní. O uvedenej skutočnosti svedčí i to, že konajúci súd na predmetnom pojednávaní najskôr uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, pričom na to neskôr za účelom doloženia Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 ako ďalšieho listinného dôkazu v konaní zrušil uznesenie o skončení dokazovania a ďalším uznesením súd odročil termín pojednávania na 22.12.2015.

23. Žalobca poukázal na to, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010, tak ako je z jej obsahu zrejmé, bola uzatvorená zmluvnými stranami dňa 21.06.2010. Pôvodne k žalobe žalobcu zo dňa 26.08.2013 bola ako dôkaz pôvodným právnym zástupcom žalobcu priložená príloha označená ako: „Zmluva o postúpení pohľadávky“ zo dňa 08.11.2011 uzatvorená medzi rovnakými subjektmi s rovnakým právnym postavením ako Zmluva, avšak zmluva v znení predloženom pôvodne k žalobe ako dôkaz neexistuje a nikdy v tomto znení nebola stranami uzatvorená, nakoľko pri kopírovaní pôvodných príloh k žalobnému návrhu pre právneho zástupcu došlo k omylu, kde k žalobe boli ako dôkaz pripojené zmiešané a následne zošité strany viacerých draftov, ktorá zmluva o postúpení pohľadávky v predloženom znení medzi stranami nikdy nebola uzatvorená. Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností žalobca podaním zo dňa 15.02.2016 do spisu predložil overený originál Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010, v ktorej boli podpisy konajúcich osôb za obidve zmluvné strany úradne overené. Žalobca z vyššie uvedeného mal za to, že konajúci súd uznesením č.k. 19Cb/74/2014-585 zo dňa 25.08.2017 nesprávne rozhodol o tom, že podstatná zmena rozhodujúcich skutočností tvrdených žalobcom (predloženie Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010) nie je prípustná, ktoré rozhodnutie žalobca považuje za nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené.

24. Žalobca záver konajúceho súdu, kde sa mal konateľ žalobcu vyjadriť v tom zmysle, že dielo pre žalovaného vykonal nie v rozsahu zmluvne dohodnutom, ale v rozsahu takom, aby bola stavba (dielo) schopná kolaudácie, považoval za vytrhnutý z kontextu a nesprávne pochopený. Uviedol, že konateľ žalobcu sa označeným vyjadrením vyjadroval o fázach dokončenia diela pre žalovaného a v nijakom prípade nekonštatoval, že dielo nebolo zhotovené pre žalovaného riadne a včas. Naopak, viacerými svojimi prednesmi na pojednávaniach opakovane tvrdil, že dielo bolo pre žalovaného vykonané riadne a včas, bez akýchkoľvek podstatných väd diela, čo nakoniec v konaní nepopieral ani žalovaný, resp. právny zástupca žalovaného. Žalobca mal za to, že jeho právo žalobcu na zaplatenie pohľadávky vo výške 380.974,98 Eur s príslušenstvom bolo v konaní spoľahlivo preukázané listinnými dôkazmi, prednesom konateľa žalobcu a nakoniec aj niektorými vyjadreniami právneho zástupcu žalovaného.

25. V ďalšom žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že predmetné konanie bolo začaté podaním žaloby zo dňa 26.08.2013, doručenej okresnému súdu dňa 28.08.2013, t.j. za účinnosti O.s.p.. Z právnych predpisov vyplýva, že právne vzťahy medzi subjektmi práva sa spravujú podľa predpisov platných v čase uzavierania právneho úkonu, t.j. k 21.06.2010. Žalobca poukázal na znenie ust. § 95 O.s.p. k 21.06.2010 s tým, že sporové strany nemožno sankcionovať „do minulosti“, v ktorej uvedená právna úprava § 140 ods. 2 CSP neexistovala a nemohla sa v niekoľko rokov trvajúcim spore ani rozumne predpokladať. Ohľadom výnimiek uvedených v 470 ods. 2 CSP ide teda aj o prejav ústavného princípu dôvery subjektov práva v objektívne právo. Žalobca mal za to, že aplikácia ust. § 140 ods. 2 CSP v tomto konaní vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

26. V doplnenom podaní zo dňa 27.04.2018 (doručenom okresnému súdu e-mailom dňa 30. apríla 2018 a doplneným originálom podaným osobne dňa 02.05.2018) žalobca namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zvýraznil, že predložením Zmluvy o postúpení pohľadávok nezmenil samotný žalobný petit, žalobný návrh na zaplatenie by bol uplatnený rovnako zo strany pôvodného veriteľa, ako aj zo strany nového veriteľa a pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností poukázal na predložený overený originál Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010, s úradne osvedčenými podpismi, ktorým nielenže osvedčil svoju vecnú legitimitáciu, ale aj procesnú legitimitáciu v spore. Bol názoru, že predložením tohto dôkazu sa nemohlo jednať o tzv. zmenu žaloby v zmysle ust. § 140 ods. 2 CSP. Zároveň poukázal na to, že v civilnom sporovom konaní je potrebné rozlišovať procesnú legitimitáciu a vecnú legitimitáciu. Nedostatok vecnej legitimitácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konkrétnom konaní. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil.

27. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný prostredníctvom zástupcu. Mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k správnym skutkovým zisteniam a právnym záverom, ako aj, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Podľa žalovaného odvolateľ k veci samej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav, ako aj následne prijaté právne závery. Odvolanie žalobcu nemožno považovať za dôvodné, nie je možné uznať opodstatnenosť jeho argumentácie. Žalovaný poukázal na to, že žalobca pôvodne svoj nárok opieral o Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 08.11.2011, pričom v konaní bolo jednoznačne preukázané, že táto zmluva bola falzifikát, lebo uzatvorená v danom čase byť nemohla, pretože 1/ obsahuje overovaciu doložku osvedčenia podpisov oboch štatutárny zástupcov účastníkov zmluvy, pričom v súdnom konaní bolo dokazovaním zistené, že overovacia kniha Obce Kysucký Lieskovec takéto osvedčenie podpisov neeviduje, 2/ obsahovala postúpenie pohľadávky, ktorá v roku 2011 neexistovala a síce pohľadávku voči VB Leasing, spol. s r.o., so sídlom Nám. 1. mája 11, 810 00 Bratislava, IČO: 31 317 8528 z nevyplateného rozdielu zo záverečného vyúčtovania, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Bratislava pod sp. zn. 31Cb 52/2012 vo výške 14.499,47 Eur, pričom pokiaľ bolo pohľadávke pridelené číslo konania z roku 2012, tak nemohla byť predmetom postúpenia v roku 2011. Tieto zistenia si žalobca uvedomil, a preto štatutárny zástupca na svojom výsluchu na pojednávaní dňa 18.12.2015 pred súdom prvej inštancie tvrdil, že musela byť uzatvorená ešte iná zmluva, a to údajne nejaká zmluva z roku 2010. Nová Zmluva o postúpení pohľadávok údajne zo dňa 21.06.2010 bola následne žalobcom doložená do súdneho spisu, pričom vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že aj táto zmluva je falzifikát. Hoci nebolo potrebné podpis na nej osvedčovať, zmluva bola opatrená osvedčovacou doložkou Obce Lodno a podpisy boli osvedčené pod por. č. 220/2010 a 221/2010. Zhodou okolností sa preukázalo, že v inom súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina sp. zn. 6C 156/2016 okresný súd disponoval zistením, že práve v roku 2010 Obecný úrad v Lodne už raz s osvedčovaním podpisov manipuloval. V predmetnom konaní bola do spisu doložená listina (darovacia zmluva), na ktorej bol osvedčený podpis údajne dňa 08.11.2010 pod poradovým č. 147 a 148/2010, pričom dokazovaním sa zistilo, že v októbri a novembri 2010 neboli v osvedčovacej knihe evidované por. čísla 147 a 148, ale v dátumoch, kedy mali byť osvedčené, boli evidované por. čísla 125 zo dňa 29.10.2010 až p. č. 129/2010, čo bolo 10.11.2010. Na konci overovacej knihy obecného úradu v roku 2010 zostala prázdna strana, kde bolo dopísané

osvedčenie položiek č. 147 a č. 148/2010 s dátumom 08.11.2010, ktorý zápis nasleduje po dátume 19.12.2010, pričom zápis 148/2010 je posledným v roku 2010. Ak v októbri a v novembri 2010 bolo poradové číslo osvedčovacích doložiek v overovacej knihe 124 až 129/2010 a posledná osvedčovacia doložka má číslo 147/2010 a je datovaná po 19.12.2010, tak 21.06.2010 nemohol Obecný úrad Lodno osvedčiť podpisy či už štatutárneho zástupcu žalobcu ako postupníka, tak ani štatutárneho zástupcu postupcu pod číslom 220/2010 a 221/2010. Navyše starostka obce Alžbeta Suriaková právnenému zástupcovi žalovaného potvrdila, že Štefan Mrenka osvedčoval podpisy v Lodne až v čase, keď už starostom Kysuckého Lieskovca nebol, čo žalobca nerozporoval. Štatutárny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 21.04.2017 síce tvrdil, že pred Obecným úradom v Lodne overoval listiny z dôvodu, aby to nebolo podozrivé, že si sám ako vtedajší starosta Kysuckého Lieskovca overoval listiny, ale toto jeho tvrdenie bolo vyvrátené pôvodnou Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 08.11.2011, ktorá osvedčovaciu doložku Obce Kysucký Lieskovec v čase, keď bol starostom, obsahuje. Zo správy konkurzného správcu postupcu bolo zistené, že Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 21.06.2010 neevidoval postupca ani vo svojej evidencii. Z vyššie uvedeného je nesporné, že súd prvej inštancie dospel ku správnym skutkovým zisteniam.

28. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia. Žalobca tým, že zmenil titul, o ktorý svoj nárok v pôvodnej žalobe opieral, zmenil žalobu a súd prvej inštancie správne takúto zmenu žaloby nepripustil. Dispozitívny krok žalobcu sa kvalifikoval za zmenu žaloby aj pred 1.7.2016, t.j. pred účinnosťou CSP a bol takto aj vnímaný ustálenou rozhodovaciu praxou napr. aj v rozhodnutí NS SR sp. zn. 1M Obdo V 19/2007. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, ak pred rozhodnutím vo veci samej uznesením sp. zn. 19Cb/74/2014-585 zo dňa 25.08.2017 zmenu žaloby nepripustil, a preto musel rozsudkom žalobu zamietnuť. Podľa žalovaného okresný súd v bode 33. odôvodnenia na základe vykonaného dokazovania a samotných tvrdení žalobcu dospel ku správnym skutkovým zisteniam a aj bez ohľadu na vznesenú námietku premlčania by aj z dôvodu nepreukázania nároku žalobcu v prípade, ak by bol žalobca aktívne legitimovaný, žalobu zamietol. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť s priznaním náhrady trov odvolacieho konania.

29. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 7.6.2018 bolo vyjadrenie žalovaného doručené žalobcovi prostredníctvom zástupcu, s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť, ktorú možnosť žalobca v lehote určenej okresným súdom a ani k momentu rozhodovania krajského súdu nevyužil.

30. *Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.*

31. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/174/2018-744 zo dňa 15.05.2019, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle vyššie uvedeného uznesenia dňa 21.05.2019 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu

rozsudku Krajským súdom v Žiline podľa ust. § 378 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

32. V procesnej rovine krajský súd uvádza, že v odvolacom konaní bol povinný postupovať a konať od 01.07.2016 podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a to v zmysle ust. § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého *ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti*.

33. Odvolací súd poukazuje na to, že z titulu aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu, ktoré boli obsiahnuté v podanom odvolaní zo dňa 26.04.2018 (č.l. 688-694 spisu). Základná námietka žalobcu mala charakter procesno-právneho odvolacieho dôvodu, keď žalobca mal za to, že označením Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 ako zmluvy, ktorá má byť základom jeho aktívnej legitímácie, žalobca nezmenil podstatným spôsobom rozhodujúcu skutočnosť uvedenú v žalobe, teda neboli dané podmienky na zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP. Podľa žalobcu sa predložením Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 zmenil iba dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia v žalobe. Okresný súd tak nesprávne uznesením č.k. 19Cb/74/2014-585 zo dňa 25. augusta 2017 rozhodol o tom, že podstatná zmena rozhodujúcich skutočností uvedená žalobcom (predloženie Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010) nie je prípustná, ktoré uznesenie je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. Aplikácia ust. § 140 ods. 2 CSP vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v spojení s § 470 ods. 2 CSP. Právnu argumentáciu okresného súdu pri ďalšom dôvode zamietnutia žaloby preto, že tento vytrhol z kontextu vyjadrenie konateľa žalobcu o postupe a procese zhotovenia diela pre žalovaného, žalobca považoval za absurdnú.

34. Krajský súd uvádza, že pokiaľ primárny rozsah odvolacích dôvodov žalobcu mal charakter procesno-právnych odvolacích dôvodov a k veci samej neboli obsiahnuté žiadne konkrétne a relevantné odvolacie dôvody, tak za aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP odvolací súd nemal daný zákonný priestor, aby sa vyjadroval k okresným súdom v napadnutom rozsudku vyhodnocovaným tvrdeniam žalobcu vecno-právneho charakteru v rámci podanej žaloby a v konaní pred prvoinštančným súdom.

35. K odvolacím dôvodom žalobcu, obsiahnutým v podaní zo dňa 26.04.2018 krajský súd zvýrazňuje, že tieto mohol posudzovať za viazanosti skutkovým stavom tak, ako ho zistil okresný súd za použitia ust. § 383 CSP, keďže neboli zistené dôvody na zopakovanie dokazovania a ani na jeho doplnenie. Žalobca bol poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. v znení platnom a účinnom do 30.06.2016 v predvolaní na nariadené pojednávanie na deň 21.11.2014, ktoré mu bolo doručené podľa doručeníek na č.l. 266 rub spisu, ako aj o sudcovskej koncentrácii konania podľa ust. § 153 CSP, zákonnej koncentrácii konania podľa ust. § 154 CSP v znení účinnom od 01.07.2016, ktoré poučenie bolo obsiahnuté v predvolaní na pojednávanie na deň 4.4.2017 a doručené stranám sporu prostredníctvom ich zástupcov, podľa doručeníek na č.l. 501 spisu.

36. Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvorili dostatočné východiská pre vyslovenie meritórneho výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola vo zvyšku žaloba zamietnutá.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové tvrdenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, ako vec správne posúdil a z akých dôvodov.

37. K jednotlivým odvolacím dôvodom žalobcu krajský súd uvádza nasledovné.

38. Oboznámením sa s priebehom a postupom konania, dokazovania pred okresným súdom, nebolo zistené, že by došlo k vade konania pred okresným súdom, ktorá by mohla mať vplyv na vydanie rozsudku okresného súdu. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné uviesť, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je aj právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) a či uvedený postup súdu znemožnil strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, prípadne maril možnosť jej aktívnej účasti na konaní. Krajský súd sa oboznámil s postupom okresného súdu, na základe ktorého konštatuje, že zo strany súdu prvej inštancie nebola žalobcovi zmarená možnosť jeho aktívnej účasti na konaní v súvislosti s prostriedkami útoku, t.j. nebolo žalobcovi upreté právo predkladať tvrdenia, označovať dôkazy na ním tvrdenú opodstatnenosť podanej žaloby ako aj vo vzťahu k prostriedkom procesnej obrany žalovaného. Žalobca mal postupom okresného súdu vytvorené podmienky k tomu, aby uplatňoval a naplňal výkon svojich oprávnení.

39. Podstatou odvolania žalobcu bola námietka, že označením Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 ako zmluvy, ktorá má byť základom aktívnej legitímácie žalobcu, žalobca nezmenil podstatným spôsobom rozhodujúcu skutočnosť uvedenú v žalobe, teda neboli dané podmienky na zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP. Žalobca vychádzal z toho, že rozhodujúcou skutočnosťou nebolo predloženie Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 namiesto Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 08.11.2011, nakoľko sa nejedná o iný skutok, žaloba je založená na rovnakých skutkových tvrdeniach, t.j. na uplatnení nároku na zaplatenie dlžnej sumy a postúpenie pohľadávky nezmenilo nič na právnom základe žalobného návrhu o zaplatenie pohľadávok žalobcu z titulu práva na zaplatenie ceny za dielo podľa Zmluvy o dielo zo dňa 18.7.1996, č. 86/96.

40. V súvislosti s týmito odvolacími dôvodmi žalobcu krajský súd uvádza, že pri ich hodnotení a posúdení bolo nevyhnutné vychádzať zo skutkového vymedzenia žalobného nároku. Krajský súd zvyrazňuje, že žalobca v podanej žalobe datovanej dňa 26.8.2012, ako aj v následných písomných podaniach, uviedol sumár skutkových tvrdení podľa ust. § 79 ods. 1 O.s.p. v znení platnom a účinnom do 30.06.2016, z ktorých nepochybne vyplývalo, že žalobca svoj nárok odvodzoval od Zmluvy o dielo č. 89/96 zo dňa 18.7.1996 uzavretej pôvodne medzi

objednávateľom Školská správa Čadca, IČO: 00 605 409 a zhotoviteľom REaMOS, spol. s r.o., IČO: 31 584 217 a aktívnu vecnú legitimáciu od Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08.11.2011 (č.l. 18 spisu). Ust. § 79 ods. 1 prvá veta O.s.p. v znení platnom a účinnom do 30.06.2016, ako i Čl. 7, Čl. 8 a ust. 132 CSP v platnom znení v súvislosti s vyvolaním súdneho konania a prejednaním uplatneného nároku žalobcovi ukladá, aby návrh na začatie konania (zo žaloby) obsahoval pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa žalobca dovoľáva a musí byť zjavné, čoho sa žalobca domáha. Je potrebné určite a zrozumiteľne označiť právny vzťah, práva a povinnosti z neho vyplývajúce, ako aj ktorá povinnosť má byť rozhodnutím súdu uložená žalovanému. Podstatné pre súdne konanie je, či z podanej žaloby vyplýva žalobcova požiadavka, čoho, na akom skutkovom základe sa žalobca uplatneného žalobného nároku domáha. V zhode s okresným súdom i krajský súd uvádza, že žalobca v podanej žalobe zo dňa 26.8.2013 vymedzenými skutkovými tvrdeniami vyjadril uplatnený žalobný nárok, ktorý nepochybne mal zmluvný základ v zmluve o dielo č. 86/96, pričom svoju aktívnu vecnú legitimáciu založil a preukazoval Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 08.11.2011 uzatvorenou medzi REaMOS, s.r.o. a REaMOSS s.r.o., ktoré rozhodujúce skutočnosti a dôkazy sa tak stali základom žalobného nároku, v spojení aj s ďalšími listinnými dôkazmi, ktorými žalobca preukazoval svoju pohľadávku voči žalovanému. Opísaním rozhodných skutočností tak žalobca určil, o čom a na akom skutkovom základe má súd rozhodnúť.

41. Následne v priebehu konania žalobca do Zápisnice o pojednávaní zo dňa 18.12.2015, konkrétne na č.l. 350 spisu uviedol *„Ja tvrdím, že k postúpeniu pohľadávky medzi subjektom REaMOS, s.r.o. a REaMOSS s.r.o. došlo v roku 2010. Nevie, prečo súd teda má k dispozícii zmluvu o postúpení pohľadávok z roku 2011“*. V prílohe podania zo dňa 15.02.2016 žalobca predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010 (č.l. 406 - 407 spisu) uzatvorenú medzi REaMOS, spol. s r.o. a REaMOSS s.r.o. a vo vyjadrení zo dňa 18.02.2016 žalobca o.i. uviedol, že *„zmluva v znení predloženom pôvodne k žalobe ako dôkaz v predloženej textácii (s predloženým obsahom) neexistuje a nikdy v tomto znení nebola stranami uzavretá, nakoľko pri kopírovaní pôvodných príloh zo žalobného návrhu došlo k omylu, kde k žalobnému návrhu boli ako dôkaz pripojené zmiešané a následne zošité (spojené) strany viacerých draftov“* (č.l. 401 - 402 spisu).

42. Odvolací súd vychádzajúc zo znenia ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti uvádza, že postúpenie pohľadávky spočíva v tom, že na základe zmluvy, uzatvorenej medzi doterajším veriteľom (postupcom) a treťou osobou (postupníkom) postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi novému veriteľovi, a to buď za odplatu alebo bezodplatne. Postupník sa stane novým veriteľom. Na postúpenie pohľadávky sa vyžaduje písomná forma zmluvy, pričom postúpená pohľadávka musí byť v zmluve individualizovaná. K platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky sa súhlas dlžníka nevyžaduje. Následky postúpenia pohľadávky sa prejavia v právnom postavení všetkých účastníkov. Postupca stráca postúpenú pohľadávku s celým príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Nie je už ďalej oprávnený pohľadávku vymáhať a prijímať od dlžníka plnenie. Postupník sa stane veriteľom, t.j. nadobúda pohľadávku s príslušenstvom s právami s ňou spojenými a so všetkými námietkami, ktoré možno proti nej uplatniť. Postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka.

43. Pokiaľ v danom prípade žalobca na preukázanie aktívnej vecnej legitimácie, t.j. že je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzoval žalobou uplatnený nárok, opísal v žalobe skutkový stav a predložil konkrétne Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 08.11.2011

uzatvorenú medzi REaMOS, s.r.o. a REaMOSS s.r.o., na ktorej základe sa stal subjektom uplatneného práva a následne v priebehu konania tvrdil, že predmetná zmluva uzatvorená nebola a neexistuje, a uviedol inú skutočnosť, a to právny úkon Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2010, išlo tak, ako správne zhodnotil okresný súd, o zmenu žaloby v zmysle ust. § 140 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti, v zhode s okresným súdom i odvolací súd uvádza, že o zmenu žaloby ide nielen vtedy, ak sa domáha žalobca niečoho iného než v pôvodnej žalobe alebo požaduje na základe rovnakého skutkového stavu viac, než požadoval v pôvodnej žalobe, ale tiež v prípade, že žalobca naďalej požaduje rovnaké plnenie (rovnakej kvality a rozsahu), ale na základe inej rozhodujúcej skutočnosti, než opísal v žalobe. Teda, ak žalobca v žalobe požadoval síce rovnaké plnenie, t.j. nárok na peňažné plnenie, avšak na základe inej rozhodujúcej skutočnosti, na ktorej založil svoju aktívnu legitímáciu, než ktorú tvrdil v žalobe, išlo o zmenu žaloby a nie tak, ako tvrdil žalobca, o ďalší dôkaz.

44. V súvislosti s námietkou, že okresný súd konal v rozpore s ust. § 95 O.s.p. a § 140 ods. 2 CSP, ak rozhodol uznesením č.k. 19Cb/74/2014-585 zo dňa 25. augusta 2017, že podstatná zmena rozhodujúcich skutočností tvrdených žalobcom, podľa ktorých: Zmluva o postúpení pohľadávky v znení predloženom pôvodne k žalobe ako dôkaz v predloženej textácii (s predloženým obsahom) neexistuje a nikdy v tomto znení nebola stranami uzatvorená a Zmluvou o postúpení pohľadávok z 21.6.2010 boli na obchodnú spoločnosť REaMOSS s.r.o., Kysucký Lieskovec 108, 023 34 Kysucký Lieskovec, IČO: 45 403 961 v právnom postavení postupníka postúpené pohľadávky voči Mestu Kysucké Nové Mesto vo výške 78.964,82 Eur a voči Obci Nesluša vo výške 380.974,98 Eur, nie je prípustná, zvyrazňuje odvolací súd, že predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.9.2017, a tým v zmysle § 228 ods. 1 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP bol ním i krajský súd viazaný, pričom z vyššie uvedených záverov nebol ani dôvod pre postup podľa ust. § 389 ods. 2 CSP, keďže neboli zistené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2 CSP.

45. Krajský súd súhlasí s vyjadrenými závermi súdu prvej inštancie v odseku 30. odôvodnenia rozsudku a uvádza, že pokiaľ na základe právoplatného rozhodnutia č.k. 19Cb/74/2014-585 zo dňa 25. augusta 2017 bola aktívna vecná legitímácia žalobcu vymedzená skutkovým tvrdením v žalobe, viažucim sa k Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 08.11.2011, vo vzťahu ku ktorej sám žalobca tvrdil, že nedošlo k jej uzatvoreniu a neexistuje, tak z uvedeného nebolo možné vyvodit' iný záver než ten, ktorý vyslovil okresný súd v napadnutom rozhodnutí o nepreukázaní jeho aktívnej vecnej legitímácie.

46. Ak žalobca, na podnet ktorého začalo konanie, nepreukázal, že je nositeľom hmotno-právnych oprávnení v právnom vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatnený nárok, potom dospel odvolací súd k záveru o neopodstatnenosti jeho odvolacieho dôvodu, že rozhodnutie okresného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení a súd koná nad rámec svojich oprávnení a v rozpore s CSP.

47. Krajský súd len vo všeobecnosti poukazuje na to, že vecnou legitímáciou treba rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická či právnická osoba je subjektom práv alebo povinností, ktoré sú predmetom konania. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotno-právne oprávnenie alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom

hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom tohto hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide, o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. V danom prípade bolo teda v zmysle uvedeného povinnosťou žalobcu tvrdiť a preukázať, že je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatnený nárok (NS SR sp. zn. 3Cdo 192/2004), k čomu zo strany žalobcu nedošlo.

48. Len pre úplnosť sa dodáva, že predsa v spore, v ktorom sa namieta nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, je súd povinný na takéto námietky prihliadať z úradnej povinnosti, teda je povinný prihliadať ku skutočnostiam, ak vyjdú najavo.

49. Krajský súd konštatuje, že okresný súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie v intenciách návrhov sporových strán, ktoré sa stalo základom pre vyvodený správny skutkový záver, a preto nemohol byť relevantný odvolací dôvod žalobcu o neúplne zistenom skutkovom stave. Nedošlo ani k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pretože okresný súd na úplne a riadne zistený skutkový stav veci, za dôkaznej povinnosti sporových strán aplikoval správny právny predpis, a to rozhodné ustanovenia Civilného sporového poriadku, Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, ktoré v citácii uviedol v odôvodnení svojho rozsudku.

50. Z dôvodu, že ani jeden z odvolacích dôvodov žalobcu nebol relevantný, krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení aj so závislým výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, ktorý výrok, hoci osobitnými odvolacími dôvodmi nebol napadnutý, avšak ako výrok závislý od veci samej bol rovnako potvrdený ako vecne správny.

51. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CPS v spojení s ust. § 255 ods. 1, 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému bol voči žalobcovi priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie **nie je** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

V Žiline, dňa 29. 05. 2019

Mgr. Zuzana Štolcová
predsedníčka senátu

JUDr. Mária Dubcová
členka senátu

JUDr. Róbert Bebčák
člen senátu